

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 158/2020-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 309/2014 a jeho uzneseniami č. k. 15 Er 309/2014-231 z 18. júna 2019 a č. k. 15 Er 309/2014-245 z 13. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 309/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho uzneseniami č. k. 15 Er 309/2014-231 z 18. júna 2019 (ďalej aj „uznesenie z 18. júna 2019“) a č. k. 15 Er 309/2014-245 z 13. decembra 2019 (ďalej aj „uznesenie z 13. decembra 2019“, spolu ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení povinnej účastníčkou (napadnutého) exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 15 Er 309/2014 a povereným súdnym exekútorom JUDr. Michalom Bulkom so sídlom exekútorského úradu v Poprade (ďalej len „súdny exekútor“) pod sp. zn. EX 315/2014, ktorého predmetom je vymoženie sumy 263,09 eur s príslušenstvom v prospech oprávneného Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Poprad (ďalej len „úrad práce“).

3. Okresný súd uznesením z 18. júna 2019 pripustil zmenu účastníka konania na strane oprávneného tak, že oprávneným sa namiesto úradu práce stala Slovenská konsolidačná, a. s. Toto uznesenie vydala vyššia súdna úradníčka okresného súdu s poukazom na § 37 ods. 1, 3 a 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. marca 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“). O podanej sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu z 18. júna 2019 rozhodol okresný súd, konajúc zákonným sudcom, uznesením z 13. decembra 2019 tak, že ju zamietol.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnutými uzneseniami a postupom okresného súdu, ktorý predchádzal ich vydaniu, došlo k porušeniu jej v ústavnej sťažnosti označených základných práv garantovaných ústavou, a to (najmä) tým, že návrh na zmenu oprávneného nemohol v danej veci podať súdny exekútor, pretože ten je

poverený len vykonaním vymoženía pohľadávky, a nie rozhodovaním o zmene účastníka konania. Takýto návrh má podľa názoru sťažovateľky právo podať súdu len oprávnený alebo povinný, pretože súdny exekútor nie je účastníkom konania.

5. Sťažovateľka ďalej namieta, že okresný súd koná tak, že „*napriek preukázaniu skutočnosti, že pohľadávku si zaučtoval sám oprávnený so Sociálnou poisťovňou, ako aj boli stiahnuté finančné prostriedky – štátne dávky exekútorom z účtu, súd po týchto dôkazoch, po 4 rokoch, pripúšťa zmenu účastníka konania namiesto toho, aby exekúciu zastavil.*“. Podľa názoru sťažovateľky v jej prípade ide o pohľadávku, ktorá svojou povahou nepodlieha exekúcii v zmysle § 111 Exekučného poriadku, a teda súdny exekútor ju vymáha neoprávnene.

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti naznačuje, že dĺžka napadnutého konania je v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru neprimeraná, pretože trvá bezmála 6 rokov od jeho zahájenia.

7. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol takto:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], ako sťažovateľa, bytom [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní pre vymoženie istiny, a návrhu o pripustení účastníka konania na strane oprávneného porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, 2, 3 Ústavy SR, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves, v konaní pre vymoženie istiny, a návrhu o pripustení účastníka konania na strane oprávneného porušené bolo.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenia Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn.: 15 Er/309/2014-231, 15 Er/309/2014-245 zo dňa 18. júna 2019 a zo dňa 13. decembra 2019 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

4. *Sťažovateľke [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 15.000 €, ktoré je Okresný súd Spišská Nová Ves povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.*“

8. Sťažovateľka ústavnému súdu zároveň oznámila, že v súvislosti s konaním pred ústavným súdom požiadala Centrum právnej pomoci, kanceláriu Prešov (ďalej len „centrum“) o priznanie nároku na právnu pomoc a o tomto nároku centrum do dňa podania ústavnej sťažnosti nerozhodlo.

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov

9. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

15. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

17. Podľa § 243h ods. 1 prvej vety Exekučného poriadku ak tento zákon v § 243i až § 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

18. Podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 sú účastníkmi konania oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

19. Podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41. Ak nastanú skutočnosti, na ktorých základe dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, sú účastníci konania povinní bez zbytočného odkladu písomne oznámiť tieto skutočnosti exekútorovi. Oznámenie musí byť doložené listinou preukazujúcou prevod alebo prechod práv alebo povinností. Návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania je exekútor povinný súdu doručiť v lehote 14 dní odo dňa, keď sa o týchto skutočnostiach dozvedel. Súd rozhodne do 60 dní od doručenia návrhu uznesením. Rozhodnutie sa doručí exekútorovi, oprávnenému a povinnému, ktorí sú označení v exekučnom titule, a tomu účastníkovi, na ktorého právo alebo povinnosť prešla.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Ústavný súd pred samotným predbežným posúdením ústavnej sťažnosti poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľkou formulovaný petit nie je vymedzený úplne jednoznačne. Sťažovateľka sa v bodoch 1 a 2 petitu domáha vyslovenia porušenia tam označených základných práv „*postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní pre vymoženie istiny, a návrhu o pripustení účastníka konania na strane oprávneného*“, z čoho vyplýva, že jej výhrady smerujú primárne k uzneseniu z 18. júna 2019, ale v bode 3 už

požaduje zrušiť obidve napadnuté uznesenia okresného súdu, teda aj uznesenie z 13. decembra 2019, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu z 18. júna 2019.

21. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Z tohto ustanovenia vyplýva, že ústavný súd je viazaný petitom návrhu a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa navrhovateľ domáha v petite svojho návrhu a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa ústavného práva. Aj keď v posudzovanej veci sťažovateľkou vymedzený petit nie je úplne presný, z celkového znenia a odôvodnenia ústavnej sťažnosti je možné vyvodiť, že sťažovateľkine výhrady mieria k obom napadnutým uzneseniam okresného súdu. Ústavný súd teda pristúpil k posúdeniu uznesenia okresného súdu z 18. júna 2019, ako aj uznesenia okresného súdu z 13. decembra 2019 z hľadiska prezentovanej argumentácie sťažovateľky.

III.1 K porušeniu sťažovateľkou označených práv uznesením okresného súdu z 18. júna 2019

22. Vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy je právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd mohol domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

23. Proti uzneseniu z 18. júna 2019 podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 15 Er 309/2014-245 z 13. decembra 2019 tak, že ju zamietol. Právomoc okresného súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu z 18. júna 2019 vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd z tohto dôvodu túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2 K porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu z 13. decembra 2019

24. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

25. Sťažovateľka v posudzovanej veci namieta, že uznesením z 13. decembra 2019 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že okresný súd potvrdil zmenu účastníka v napadnutom konaní na strane oprávneného na základe návrhu súdneho exekútora. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje, že takýto návrh môže súdu podať len oprávnený alebo povinný, pretože súdny exekútor nie je účastníkom exekučného konania.

26. Ústavný súd k námietkam sťažovateľky uvádza, že nie sú dôvodné. Podľa § 35 ods. 1 Exekučného poriadku súdny exekútor síce nie je účastníkom exekučného konania (s výnimkou tej časti konania, keď sa rozhoduje o trovách exekúcie), zároveň má však podľa Exekučného poriadku určité povinnosti voči účastníkom konania či exekučnému súdu. Takouto povinnosťou je v zmysle § 37 ods. 3 Exekučného poriadku doručenie návrhu na pripustenie zmeny účastníka konania v lehote do 14 dní odo dňa, keď sa o tejto skutočnosti dozvedel. V posudzovanej veci došlo k prechodu práv a povinností z exekučného titulu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok štátu z 28. decembra 2016 v znení dodatku č. 1 (ďalej len „zmluva o postúpení“) medzi úradom práce ako postupcom a Slovenskou konsolidačnou, a. s., ako postupníkom. Zmluvou o postúpení teda došlo k singulárnej hmotnoprávnej sukcesii, nie však automaticky k sukcesii procesnej. Zmena účastníka na strane oprávneného nastala až na základe uznesenia okresného súdu z 18. júna 2019 v spojení s jeho uznesením z 13. decembra 2019 na návrh postupníka (Slovenská konsolidačná, a. s.), ktorý poverený súdny exekútor v súlade s Exekučným poriadkom postúpil okresnému súdu v zákonom ustanovenej lehote.

27. S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že okresný súd pri preskúmaní uznesenia okresného súdu z 18. júna 2019 postupoval správne, keď sťažnosť sťažovateľky zamietol, pretože práve súdny exekútor (a nie účastníci exekučného konania) je ten, ktorý je povinný doručiť exekučnému súdu návrh na pripustenie zmeny účastníka konania. Medzi sťažnostnou argumentáciou sťažovateľky a napadnutým uznesením okresného súdu z 13. decembra 2019 teda neexistuje príčinná súvislosť, na základe ktorej by bolo možné čo i len uvažovať o možnom porušení práv sťažovateľky označených v jej ústavnej sťažnosti, a ústavný súd ju preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní

28. Sťažovateľka sa v bode 1 petitu ústavnej sťažnosti domáha, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom

okresného súdu „v konaní o vymoženie istiny, a návrhu o pripustení účastníka konania na strane oprávneného.“.

29. Ústavný súd konštantne judikuje, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 43 a § 123 a nasledujúce zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí splňať každý návrh, a to náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde). To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

30. Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1 písm. c) a d)] vyplýva, že sťažovateľka musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia sťažnosti vo vzťahu k namietaným porušeniam jej základných práv podľa ústavy významné procesné dôsledky. Ústavný súd totiž nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľky uvedených v petite ani nemôže rozhodovať.

31. Po preštudovaní obsahu ústavnej sťažnosti musí ústavný súd konštatovať, že sťažovateľka v nej síce jednou vetou naznačila svoju nespokojnosť s tým, že celková dĺžka napadnutého konania trvá skoro 6 rokov, ale neuviedla žiadne ústavnoprávne argumenty, ktoré by potvrdzovali jej tvrdenia. Sťažovateľka ústavnému súdu nepredložila žiadne konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo dôjsť podľa jej názoru k porušeniu označeného základného práva, napríklad akými konkrétnymi úkonmi mal

okresný súd prispieť k zbytočným priet'ahom alebo mal byť nečinný. Vzhľadom na to, že ústavná s'ťažnosť s'ťažovateľky v naznačenom smere nespĺňa zákonom stanovené náležitosti, je v tejto časti spôsobilá na odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

32. Navyše z petitu, ako aj celkového obsahu ústavnej s'ťažnosti je možné vyvodit', že s'ťažovateľka primárne smeruje svoje námietky týkajúce sa porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy k postupu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutých uznesení.

33. Pokiaľ ide o úlohu okresného súdu v exekučnom konaní, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej okresný súd v exekučnom konaní ako tzv. exekučný súd dohliada na exekučné konanie a v niektorých momentoch exekučného konania je ako jediný v tomto konaní oprávnený rozhodovať. Exekučný súd rozhoduje o návrhoch účastníkov exekučného konania predložených mu exekútorom a v niektorých prípadoch má vzhľadom na obsah týchto návrhov Exekučným poriadkom ustanovenú lehotu na svoje rozhodnutie. Rozhodnutím o tom-ktorom návrhu účastníka exekučného konania sa jeho úloha v exekučnom konaní v zásade končí. Dĺžku trvania exekučného konania, ktoré začína doručením návrhu na vykonanie exekúcie exekútorovi a pokračuje niektorým zo spôsobov vykonávania exekúcie, exekučný súd spravidla nemá ako ovplyvniť okrem situácie, keď rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov konania (m. m. III. ÚS 161/2013).

34. V prípade, že exekučný súd s konečnou platnosťou rozhodol v s'ťažovateľkinej veci o návrhu súdneho exekútora o zmene účastníka na strane oprávneného, nemožno už hovoriť o pretrvávajúcej právnej neistote s'ťažovateľky aj vzhľadom na skutočnosť, že ide o vykonávacie konanie, a nie konanie vo veci samej.

35. Uvedené skutočnosti tak zakladajú dôvod na odmietnutie tejto často ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľky aj pre je zjavnú neopodstatnenosť.

36. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí, subsidiárne poukazuje aj na jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu

III.4 K porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 2 a 3 ústavy uznesením okresného súdu z 13. decembra 2019

37. Vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 2 ústavy upravuje ako *lex specialis* právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy a čl. 46 ods. 3 ústavy ustanovuje právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci.

38. Sťažovateľka v posudzovanej veci namieta postup okresného súdu pri rozhodovaní o zmene účastníka exekučného konania. Z uvedeného vyplýva, že medzi označeným článkami ústavy a postupom, resp. rozhodnutiami okresného súdu v napadnutom konaní absentuje príčinná súvislosť. Inými slovami povedané, sťažovateľka v tejto časti ústavnej sťažnosti namieta porušenie takých svojich základných práv, ktoré vzhľadom na právnu povahu (predmet) napadnutého konania okresného súdu, resp. jeho napadnutých rozhodnutí nemohli byť okresným súdom akýmkoľvek spôsobom dotknuté.

39. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

40. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v nej.

41. Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd v súvislosti so žiadosťou sťažovateľky o priznanie nároku na bezplatnú právnu pomoc adresovanú centru poznamenáva, že nepovažoval za potrebné vyčkať na rozhodnutie centra, v ktorého kompetencii je prípadné ustanovenie advokáta sťažovateľke. Podstata sťažovateľkou uplatnených výhrad je totiž v kontexte okolností napadnutého konania okresného súdu takej povahy, že na dôvodoch neprijateľnosti jej ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie by nič nezmenilo ani prípadné ustanovenie advokáta sťažovateľke na jej zastupovanie v tomto konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu